

1. Onrust op het strand

‘Kom op, we moeten nu beslissen wat we gaan doen.’
Jelmer kijkt zijn vriend aan terwijl hij rondjes draait met zijn bureaustoel. ‘Straks zitten we hier de hele middag zonder iets gedaan te hebben.’

‘Verzin jij dan ook eens iets’, zegt Mees. Hij heeft al zo veel dingen voorgesteld. Met de lego spelen, een computerspelletje doen, naar het schoolplein gaan ... Meestal kunnen ze op zaterdag wel iets verzinnen.

‘Ik weet echt niets meer.’ Jelmer fronst zijn wenkbrauwen en doet even zijn ogen dicht.

Mees wacht nieuwsgierig af.

Opeens doet Jelmer zijn ogen weer open. ‘Ik heb een idee! Zullen we doen alsof we ontdekkingsreizigers zijn?’

Nu fronst Mees zijn wenkbrauwen. ‘Waar wil je dat doen dan? Weer bij de winkels?’

‘Nee, de vorige keer dat we daar waren, was er niets aan. We moeten naar een andere plek.’

‘Waarom gaan we dan niet gewoon naar het strand? In de buurt van de tempel is het niet druk.’

‘Dat we daar niet eerder aan hebben gedacht.’ Jelmer

schiet uit zijn bureaustoel en geeft Mees een stomp tegen zijn schouder.

Nu komt Mees ook in actie. Hij springt overeind en even later stommelen de twee jongens de trap af.

‘We gaan even naar het strand, mam!’ roept Jelmer naar zijn moeder. Die zit in de tuin te lezen.

‘Joehoe. Doen jullie voorzichtig?’

‘Tuurlijk mam, dat doen we toch altijd?’

De jongens lopen door de tuin naar de garage om de fiets van Jelmer te pakken.

‘Hé, nu kan ik je gelijk mijn nieuwe fiets laten zien en ...’ Jelmer stopt even met praten en gaat dan op fluisterton verder. ‘Weet je wat ik doe? Ik ga op mijn nieuwe fiets. Eigenlijk mag dat niet van mijn vader, maar ik heb gewoon zin om erop te fietsen. Wacht, ik zal hem je eerst eens laten zien.’

‘Ik zie al welke fiets van jou is’, zegt Mees als ze in de garage staan. Hij wijst naar een spiksplinternieuwe sportieve fiets met blauwe kleuren.

‘Vind je hem mooi?’

‘Ja, super. Mag ik ... mag ik er ook een keer op fietsen?’ Mees durft het bijna niet te vragen.

Hij zou maar al te graag zo’n fiets willen. Of in ieder geval een nieuwe fiets. Nu heeft hij een verroest barrel dat misschien al wel van heel veel andere kinderen is

geweest. Maar hij weet ook dat hij niet snel een nieuwe fiets zal krijgen. Zijn vader en moeder hebben zelfs helemaal geen fiets. Trouwens, heel veel andere kinderen in het AZC hebben ook geen fiets.

‘Tuurlijk’, zegt Jelmer. ‘Kom op, we gaan.’

Snel fietsen de jongens door het dorp naar het strand. Als ze bijna bij de Katwijkse duinen zijn, zien ze de tempel al liggen.

‘Moet je zien hoe fel de koepel in de zon is’, zegt Jelmer. ‘Ik moet bijna een zonnebril op.’

‘Waarom is die koepel eigenlijk van goud?’ vraagt Mees. Jelmer haalt zijn schouders op. ‘Ehm ... weet ik veel. Volgens mijn vader is het een soort kerk. Maar in deze kerk zijn er heel veel godsdiensten vermengd. Ze zijn een beetje christelijk en een beetje joods en een beetje moslim en ...’

‘O ja, natuurlijk, en daarom is de koepel van goud, want de koepel van een moskee is ook van goud’, valt Mees Jelmer in de rede.

‘Ja, dat zal het wel zijn ja. Laten we daar onze fietsen maar neerzetten’, gaat Jelmer op een ander onderwerp over. Hij wijst naar het hek rond de tempel. ‘Daar komen toch wel veel mensen langs, dus dan stelen ze mijn fiets echt niet.’

‘Ja, dat is goed. Kijk, er staan al een paar fietsen.’ Mees merkt dat Jelmer een beetje ongerust is. Hij lacht een beetje in zichzelf. Jelmer is helemaal niet zo stoer als hij lijkt.

De jongens stappen snel van hun fiets en zetten hem op slot. Dan lopen ze door de duinen in de richting van het strand.

Het is veel minder druk op het strand dan Mees verwacht had. Het is al bijna zomer en het is zaterdag. Maar dicht bij de duinen is bijna niemand te zien en vlak bij de zee laten alleen wat mensen een hond uit. Verderop bij het centrum, waar de meeste hotels en restaurants staan, is het heel wat drukker.

Mees stoot Jelmer aan en wijst naar een paar jongens een stukje verderop. ‘Kijk, die jongens drinken zomaar bier op het strand.’

Jelmer ziet de jongens nu ook. ‘Dat mag helemaal niet, maar laat ze maar, hoor. Ik heb geen zin in ruzie.’

‘En ik heb eigenlijk niet meer zo’n zin in ontdekkingsreizigertje’, zegt Mees.

‘Maakt niet uit’, zegt Jelmer, ‘we kunnen ook een kasteel gaan maken.’

‘Gaaf! Ik weet van internet dat hier ooit een heel groot kasteel heeft gestaan. Het heette Het Zand. Het had

een heel grote vierkante toren. Misschien dat we die na kunnen maken?’

‘Ja, dat doen we!’ Jelmer ziet het al helemaal voor zich. Een stoere ridder op een paard die gelijk vanuit zijn kasteel het strand op draaft. Enthousiast rent hij verder het strand op en begint op zijn knieën met zijn handen in het zand te graven. Mees ploft naast hem neer en begint al even hard te graven. Het zand is gelukkig nog niet zo heel droog. Als ze een beetje dieper graven hebben ze zand dat heel stevig is.

Langzaam verschijnt er een vierkante toren uit het zand en even later zijn de jongens druk bezig om een gracht langs het kasteel te graven.

‘Moet je eens ruiken’, zegt Mees. Hij steekt zijn neus in de lucht. ‘Volgens mij is er ergens brand.’

Jelmer snuift. ‘Je hebt gelijk, en het lijkt wel alsof het dichtbij is.’ Opeens legt hij zijn hand op de arm van Mees en fluistert: ‘Moet je kijken, die jongens hebben een stuk van het duin in brand gestoken.’

Als door een wesp gestoken draait Mees zijn hoofd om. Jelmer heeft gelijk. In de verte, bij de duinen, brandt inderdaad een vuurtje. De jongens staan eromheen.

‘Als de politie hen ziet, dan zijn ze er gloeiend bij’, zegt

Jelmer verontwaardigd. 'Weet je hoelang het duurt voordat dat helmgras weer aangegroeid is?'

Mees schrikt. Jelmer zal toch zeker niet naar die jongens toe gaan? 'Wacht maar, ze zullen het zo wel weer uittrappen', zegt hij snel.

Het lijkt of hij gelijk krijgt, want een paar minuten later beginnen de jongens verwoed om zich heen te trappen. Het helmgras is blijkbaar erg droog, want het vuur wordt groter en groter.

'Straks vliegt alles in brand', zegt Mees ongerust.

'Ja, en dan moet de brandweer komen.'

De jongens beginnen steeds harder op de vlammen te springen. Langzaam maar zeker gaan de vlammen weer uit, maar er blijft wel een zwarte schroeiplek achter.

'Jammer dat de politie niet kwam', zegt Jelmer.

Diep in zijn hart moet Mees hem gelijk geven. Maar hij is wel blij dat Jelmer er niet op afgegaan is. Wie weet wat ze dan over zich heen zouden krijgen ...

Dan schrikt hij opnieuw. Een van de jongens wijst opeens naar hen en een paar seconden later komt het hele groepje op hen af.

'Wat moeten ze van ons?' zegt Mees terwijl hij gaat staan. Zijn stem trilt een beetje.

'We kunnen niet meer weglopen', zegt Jelmer. 'Doe

maar gewoon alsof je niets hebt gezien.'

Toch blijven ze allebei voorzichtig kijken.

De jongens komen heel stoer naar hen toe lopen. Als ze bijna bij Mees en Jelmer zijn, steekt een van de jongens zijn hand op. De jongens die achter hem lopen, blijven stilstaan, maar zelf loopt hij nog een paar stappen naar voren.

'Zo jochies, jullie hebben een kasteel gemaakt? Het ziet er mooi uit, hoor!' De jongen loopt een rondje om het kasteel. 'Hoe oud zijn jullie eigenlijk? Mogen jullie wel alleen naar het strand?'

'Ja hoor, we zijn al bijna elf jaar', zegt Jelmer een beetje verontwaardigd.

'Als jullie zo hard aan het bouwen waren, waarom keken jullie dan zo nieuwsgierig naar ons?'

Mees weet niet wat hij moet antwoorden en naast hem blijft het ook stil.

'Nou?' zegt de jongen dreigend en hij schopt met zijn voet tegen het kasteel. Een van de torens stort in. De andere jongens komen een stap dichterbij. Ze kijken dreigend.

Mees voelt zijn benen trillen. Het liefst wil hij wegrenen. Maar als hij zijn voet op wil tillen lijkt het wel alsof er een grote steen aan hangt.

De voorste jongen komt steeds dichterbij. Wat moet hij

doen? Hij wil gillen, maar het enige wat hij uit zijn keel krijgt, is een schorre kreet.

‘Wat doet-ie nu?’ zegt een van de jongens met een overdreven verbaasd stemmetje.

Mees weet dat zijn gezicht vuurrood is. Nog steeds kan hij zijn benen niet bewegen. ‘We roken een brandlucht en toen zagen we dat er een brandje op het duin was’, weet hij uit te brengen. Hè, zijn stem trilt een beetje.

‘Oké’, zegt de jongen, ‘als je maar weet dat wij dat brandje niet aangestoken hebben. Het was er opeens en wij hebben het uitgemaakt.’

Mees weet dat het niet waar is, maar dat durft hij niet te zeggen. Het lijkt wel alsof de jongen dat merkt, want opeens doet hij nog een stap naar voren en geeft Mees een harde duw. Mees verliest zijn evenwicht en valt achterover, precies op het kasteel.

‘Als ik maar één ding hoor over dit brandje, dan weet ik je te vinden, asieltje.’ De andere jongens lachen. ‘En voor jou geldt hetzelfde’, zegt de lange jongen, terwijl hij Jelmer dreigend aankijkt.

Plotseling horen ze het geluid van een motor. De auto van een strandwacht komt aanrijden. De jongens draaien zich om en lopen terug naar de duinen.

De strandwacht rijdt rustig door.

Mees krabbelt overeind en veegt met zijn handen over

zijn gezicht om het zand eraf te vegen. Dan pas merkt hij dat zijn lip bloedt. 'Ik ga naar huis', zegt hij.

'Ik ook', antwoordt Jelmer, maar Mees hoort hem al niet meer. Hij is met zijn gedachten nog bij dat scheldwoord: 'Asieltje'. Was hij maar een echte Nederlander. Woonden ze maar in een gewoon huis en niet in een AZC. Had hij maar dezelfde kleur als alle andere Nederlanders. Hoeveel scheldwoorden heeft hij al gehoord?